

Στους "Κυναίγειρους" ο Π.Σ. παρουσιάζεται και σαν λογοτέχνης - πεζογράφος, και σαν ποιητής και σαν ιστορικός - ερευνητής και σαν λαογράφος. Κι' όλα αυτά σε μια συνύπαρξη στα ίδια κείμενα, που κάποτε να δένουν αρμονικά δημιουργώντας μια νέα ποιότητα κάποτε όμως ~~μπερδώνονται~~ μπερδώνονται το ένα μέσα στο άλλο, και συγκρούονται. Εκεί λ.χ. όπου αρχίζει να κυλά ένας μύθος, υπεισέρχονται στην αφήγηση υπαρκτά πρόσωπα, παρατίθενται αποσπάσματα από ντοκουμέντα, παρεμβάλλονται αναδρομές, "ψυχογραφήματα" ~~όπως ε' αποκαλεί~~, ποιήματα, μ' αποτέλεσμα να προκαλείται μια σύγχυση που μειώνει την αισθητική αξία του έργου.

Ο λόγος κατά την άποψη μου βρίσκεται στο ότι ο Π.Σ. συγκεντρώνει ^{πάντα} ~~ότι~~ και να γράφει το κέντρο βάρους στο πράγματι άφθονο, αυθεντικό υλικό, που διαθέτει και που το μαζεύει με πείσμα και συστηματικότητα, γεγονός που θέτει εκ των πραγμάτων σε δεύτερη μοίρα την λογοτεχνική αξία ~~των κειμένων~~. Ο "Δημητριανός", λ.χ. ο άγιος της Κυθρέας, που θα μπορούσε να γίνει ένα στιβαρό, ζουμερό διήγημα ή και νουβέλα ακόμη, χάνει με τ' αποσπάσματα παλαιών χειρογράφων, που παρατίθενται μάλιστα και στην αρχαϊκή γλώσσα. Είναι μια λεπτομέρεια αυτή που υποδηλεί όμως αυτή την παγίδευση του συγγραφέα από το υλικό, που τον περιστοιχίζει.

Τα κείμενα με τον Τεύκρο επειδή έχουν όπως φαίνεται ένα αυτοβιογραφικό στοιχείο είναι πιο στρωτά, πιο καλογραμμένα.

Πιστεύουμε ότι αν ο Π.Σ. ξεκαθαρίσει καλύτερα τους στόχους του και δώσει την ανάλογη μορφή στην γραφή του θα προσφέρει πιο αξιόλογο πεζογραφικό έργο. ^{για τις φρενές με ζήλο} Γιατί έχει ~~εξέλιξη~~ ^{εξέλιξη} ~~λίνα ζει!~~ ^{λίνα ζει!} και για τις παλαιότερες ~~εργές~~ ^{εργές} ~~για τις~~ ^{για τις} ~~πιο πρόσφατες~~ ^{πιο τις βίωσε!}

Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ.